

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Haplové a soudkyň JUDr. Jany Kubenové a JUDr. Evy Lukotkové ve věci žalobce: **M.G.**, bytem, zast. JUDr. Jaroslavem Tesákem, Ph.D., LL.M., advokátem se sídlem Jaselská 23, 602 00 Brno, proti žalovanému: **policejní prezident**, se sídlem Strojnická 27, 170 89 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10.8.2012, č. j. PPR-9589-6/ČJ-2012-990131,

t a k t o :

- I. Žaloba **se z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- II. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 10.8.2012, č. j. PPR-9589-6/ČJ-2012-990131 bylo podle ust. § 190 odst. 8 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen služební zákon) po předchozím projednání v poradní komisi zamítnuto odvolání žalobce směřující proti rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje (dále jen správní orgán prvního stupně) ze dne 30.3.2012, č. j. JMK-1090/2012 a současně bylo uvedené rozhodnutí potvrzeno. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ve věcech služebního poměru byl žalobce dnem 31.3.2012 odvolán podle ust. § 25 odst. 1 písm. a) služebního zákona ze služebního

místa zástupce vedoucího odboru Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Územní odbor Vyškov a současně byl převeden do personální pravomoci ředitele Útvaru odhalování korupce a finanční kriminality SKPV.

Dne 12.9.2012 byla Městskému soudu v Praze doručena žaloba, kterou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí policejního prezidenta ze dne 10.8.2012, č. j. PPR-9589-6/ČJ-2012-990131 a rozhodnutí náměstka policejního prezidenta ze dne 10.8.2012, č. j. PPR-10580-8/ČJ-2012-990131. Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 11.10.2012, č. j. 10 Ad 17/2012-28 byla žaloba proti rozhodnutí náměstka policejního prezidenta ze dne 10.8.2012, č. j. PPR-10580-8/ČJ-2012-990131 vyloučena k samostatnému projednání a žaloba proti rozhodnutí policejního prezidenta ze dne 10.8.2012, č. j. PPR-9589-6/ČJ-2012-990131 byla postoupena zdejšímu soudu.

Žalobce úvodem namítá, že byla porušena lhůta pro vydání rozhodnutí podle ust. § 190 odst. 8 služebního zákona, když podání bylo učiněno dne 6.4.2012 a rozhodnuto bylo po 127 dnech, a že řízení trpělo závažnými procesními vadami majícími na následek nezákonnost rozhodnutí. Žalobce má za to, že bylo porušeno jeho ústavní právo, neboť mu bylo znemožněno, aby věc byla projednávána v jeho přítomnosti a mohl se vyjádřit ke všem prováděným důkazům. Žalobce namítá, že v rozhodnutí nebylo zohledněno stanovisko Nezávislého odborového svazu Policie České republiky a člena senátu poradní komise. Žalobce dále uvádí, že schválenou změnou systemizace služebních a pracovních míst na KŘP JMK, o kterou se žalovaný opíral ve svém rozhodnutí, nemělo dojít ke snížení počtu policistů nebo občanských zaměstnanců, avšak fakticky ke snížení počtu služebních míst došlo. Žalobce spatřuje nezákonnost v tom, že ve spisovém materiálu se nenachází listiny, o něž žalovaný opřel své rozhodnutí (finanční rozvaha, úřední záznam plk. Molčana).

Žalobce napadá závěry žalovaného o postupu funkcionáře při ustanovení žalobce na jiné služební místo. Žalobce namítá, že v rozhodné době byly na KŘP JMK tři volná služební místa ve stejné služební hodnosti (zástupce vedoucího cizinecké policie, zástupce vedoucího pořádkové policie a ředitel pro řízení lidských zdrojů), přičemž žalovaný se nevyjádřil k jeho odvolací námitce a nezdůvodnil, proč žalobce nebyl ustanoven na místo zástupce vedoucího pořádkové policie. Žalobce dále odmítá argumentaci žalovaného, že nemohl být ustanoven na místo vedoucího odboru Protidrogové centrály z důvodu kolize s nařízením policejního prezidenta č. j. PPR-16811-2/ČJ-2011-99RL, protože poté, co žalobce písemně požádal o ustanovení na toto místo, byl v dubnu 2012 na toto služební místo ustanoven jiný policista. Tímto jednáním tedy bylo porušeno ústavní právo žalobce na rovný přístup. Pokud se jedná o neustanovení žalobce na pozici ředitel pro řízení lidských zdrojů, žalobce namítá, že v rozhodnutí žalovaného není uvedeno, na základě jakého právního aktu se tento realizuje. Žalobce má za to, že věc upravuje Metodika k zajištění převedení příslušníků PČR na služební místa vydaná ŘŘLZ PP ČR (dále jen metodika), podle níž musí služební funkcionář ve věci vydat rozhodnutí, aby osoba, o jejíž ustanovení se jedná, nebyla krácena na svých právech a mohla se odvolat. Vzhledem k tomu, že žalobci nebylo doručeno rozhodnutí o nepřevedení na volné služební místo, byl porušen zákon i právní jistota žalobce ohledně důvodů zamítnutí jeho žádosti.

Žalobce namítá, že žalovaný se nezabýval odvolacími námitkami ohledně výkladu pojmu „vhodné služební místo“, což podle jeho názoru zakládá nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Žalobce namítá, že při jeho převedení do personální pravomoci ředitele ÚOKFK nebyla splněna podmínka vhodnosti služebního místa, o čemž svědčí nedostatečné jazykové vzdělání, skutečnost, že dosud tuto činnost nevykonával a rovněž skutečnost, že téhož dne, kdy byl převeden na služební místo, byl žalobce převeden na studijní pobyt. Žalobce dále poukazuje na to, že služební funkcionář postupoval v rozporu s výše zmíněnou metodikou.

Žalobce namítá, že správní orgán prvního stupně postupoval v rozporu s ust. § 3 a ust. § 20 odst. 1 písm. a) bod 1 služebního zákona a rovněž v rozporu s metodikou ŘŘLZ PP ČR, když žalobce neustanovil na vhodné místo v rámci Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje. Tím, že služební funkcionář bezprostředně poté, co byla schválena systemizace policejním prezidentem, oznámil zahájení výběrového řízení, překročil meze správního uvážení a porušil princip legitimního očekávání žalobce. V této souvislosti žalobce poukazuje na nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného.

Žalobce dále namítá, že žalovaný se nezabýval odvolací námitkou týkající se místa služebního působiště. Žalobce namítá, že místo služebního působiště žalobce bylo již dříve určeno a služební funkcionář byl proto povinen při ustanovení příslušníka na nové služební místo toto předchozí určení služebního místa respektovat. Žalobce poukazuje na obdobný případ řešený Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 4 Ads 19/2010. Žalobce namítá, že z hlediska jazykového výkladu a z hlediska smyslu ust. § 25 služebního zákona má služební funkcionář vyčerpat nejdříve možnost ustanovení ve stejné služební hodnosti na svém útvaru a až poté postupovat směrem k jinému služebnímu působišti. Podle žalobce došlo ke zneužití správního uvážení, přičemž nebyl respektován princip *in dubio pro libertate*. Služební funkcionář podle názoru žalobce porušil služební zákon, když přeskočil povinnou fázi informace v systému OSM na volné služební místo a postupoval rovnou podle ust. § 22 zákona. Žalobce namítá, že argumentace žalovaného ohledně závaznosti metodického pokynu je nepřijatelná. Pokud je metodický pokyn starý, má být dle názoru žalobce zrušen, opak nemůže jít k tíži žalobce. Podle žalobce je nicméně nesporné, že se jedná o pokyn stále platný a v praxi používaný.

Žalobce namítá, že byl vystaven nerovnému přístupu a diskriminaci taktéž s ohledem na ustanovení plk. J.M., který byl ustanoven na jedno z volných služebních míst ve stejné služební hodnosti na KŘP JMK, a rovněž na ustanovení plk. P.L. a plk. T.K., kdy při jejich ustanovení současně probíhalo nabídkové řízení a výběrové řízení.

Dále žalobce namítá, že mu nebyla dána možnost se zúčastnit pohovoru na služební místo vedoucího a zástupce nového územního odboru Blansko – Vyškov. Žalobce namítá, že zaslal žádost o zařazení do nabídkového řízení, přičemž nebyl vyzván, aby se dostavil na pohovor. Kvůli tomu, že se žalobce nacházel v dočasné pracovní neschopnosti, neměl možnost se dozvědět o tom, zda informace o termínu konání pohovoru byla zveřejněna v publikačním prostředku bezpečnostního sboru, přičemž v textu e-mailu, ani v oznámení nabídkového řízení není o datu konání pohovoru zmínka. Žalobce odmítá výtku žalovaného, že měl vyvinout větší aktivitu směrem ke služebním funkcionářům. Žalobce namítá, že tím, že žalovaný odmítl provedení ústního jednání za účasti plk. Mgr. T.K., jeho procesní postup trpí závažnými procesními vadami, které mají dopad na zákonnost rozhodnutí. Žalobce uvádí, že mu není zřejmé, proč mu nebyla zaslána příloha oznámení o nabídkovém řízení, jež informuje o místě a konání nabídkového řízení, přičemž namítá, že tato informace mu nebyla sdělena ani ze strany nadřízeného plk. M.

Žalobce konečně namítá, že postup služebního funkcionáře je rovněž v rozporu se zákoníkem práce. Žalobce má za to, že v ochranné době, kdy je uznán dočasně práce neschopným, je zaměstnanec chráněn před úkony zaměstnavatele, které by zasahovaly do jeho práv, takovým zásahem je bezesporu i převedení z místa služebního působiště Brno do místa služebního působiště Praha proti jeho vůli.

S ohledem na shora uvedené žalobce navrhuje, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení. Současně žalobce navrhuje, aby soud zrušil nabídkové řízení na služební místo ředitel pro řízení lidských zdrojů, nařídil ustanovení žalobce na služební místo ředitel pro řízení lidských zdrojů, zrušil nabídkové řízení na služební místo vedoucího a zástupce Územního odboru Blansko – Vyškov a nařídil vypsání nového nabídkového řízení,

a nařídil zpřístupnění a umožnění kopie finanční rozvahy, na jejímž základě byla zrušena služební místa v rámci sloučení Územního odboru Vyškov s Územním odborem Blansko.

Dne 31.10.2012 bylo soudu doručeno doplnění žaloby, v němž žalobce uvádí, že od měsíce září 2012 je neobsazené služební místo Ředitel pro řízení lidských zdrojů KŘ policie JMK, na které měl být ustanoven žalobce. Dále žalobce namítá, že došlo k úmyslnému porušení zákona, kdy bylo záměrně zrušeno služební místo zástupce vedoucího pořádkové policie KŘ policie JMK a poté bylo opětovně zřízeno.

Dne 27.12.2012 bylo soudu doručeno další doplnění žaloby, v němž žalobce uvádí, že dne 20.12.2012 obdržel rozhodnutí o zrušení jeho služebního místa. Žalobce namítá, že žalovaný po podání žaloby činí na žalobce nátlak a perzekuuje ho.

Dne 31.12.2012 bylo soudu doručeno vyjádření žalovaného, v němž žalovaný uvádí, že 90denní lhůta pro vydání rozhodnutí je pořádková, o jejím nedodržení byl žalobce informován a že z jedním důvodů jejího překročení bylo i pracovní vytížení zmocněnce žalobce. Žalovaný uvádí, že neodpovídá skutečnosti, že se rozhodnutí opírají o spis, kterým došlo ke změně systemizace, přičemž v odůvodnění rozhodnutí jsou uvedeny důvody, proč tento dokument a ostatní žalobcem požadované dokumenty nejsou součástí spisového materiálu. Stran nepřítomnosti žalobce na jednání poradního orgánu dne 6.3.2012 žalovaný uvádí, že pochybení nemělo vliv na zákonnost rozhodnutí. Dále žalovaný uvádí, že důvody postupu v případě žádosti žalobce o ustanovení na služební místo ředitele pro řízení lidských zdrojů spočívaly v nejasnostech ohledně vzorové systemizace. Obecně žalovaný poznamenává, že zákonem není konstruována povinnost pro služebního funkcionáře ustanovit policistu na konkrétní služební místo. Žalovaný konstatuje, že nabídkové řízení by muselo být vyhlášeno před výběrovým řízením. Jestliže žalobce nebyl seznámen s nesouhlasným stanoviskem služebního funkcionáře, nezpůsobuje toto pochybení podle názoru žalovaného samo o sobě nezákonnost rozhodnutí. K možnosti ustanovení žalobce na služební místo v Národní protidrogové centrále žalovaný opakovaně uvádí, že ustanovení nebylo v pravomoci služebního funkcionáře. Žalovaný uvádí, že žalobcem zmíněné nařízení č. j. PPR-16811-2/ČJ-2011-99RL v závěru dodává, že sdělení č. j. PPR-16811-1/ČJ-2011-99RL platí v plném rozsahu pro služební místa s příplatkem za vedení, pro které je stanovena služební hodnost vrchní komisař, rada a vrchní rada, tvrzení žalobce je tedy zavádějící. Ke zmíněnému rozsudku NSS žalovaný poukazuje na skutkový stav odlišný od projednávané věci. K námitce rozporu rozhodnutí se zákoníkem práce žalovaný poukazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle níž je služební poměr koncipován jako státně zaměstnanecký, odlišný od poměru pracovního jako poměru soukromoprávního, o čemž svědčí i absence odkazu na zákoník práce ve služebním zákoně. Žalovaný uvádí, že analogie s výpovědí v ochranné době není v případě žalobce možná. Žalovaný namítá, že žalobce nemůže být v současné době ustanoven na služební místo ředitele pro řízení lidských zdrojů, protože je pravomocně ustanoven na Útvaru korupce a finanční kriminality SKPV. Ostatní námitky vztahující se k obsazení služebního místa zástupce vedoucího pořádkové policie považuje žalovaný za nerozhodné. Žalovaný uvádí, že pro služebního funkcionáře je závazný skutkový a právní stav existující v době vydání rozhodování správního orgánu, přičemž žalobcem uváděné skutečnosti nastaly později.

Z uvedených důvodů žalovaný navrhuje, aby soud žalobu zamítl.

Dne 31.1.2013 byla soudu doručena replika, v níž žalobce poukazuje na nepravdivost tvrzení žalovaného, že na služební místo zástupce vedoucího pořádkové policie nemohl být žalobce ustanoven, protože nebylo volné. Žalobce namítá, že služební místo bylo po dobu

řízení u prvostupňového orgánu i v průběhu řízení před žalovaným neobsazené, přičemž toto služební místo bylo účelově zrušeno dne 10.7.2012 a ještě v roce 2012 bylo znovu zřízeno. Z uvedeného je podle žalobce patrné, že žalobce měl být na toto služební místo ustanoven. Žalobce namítá, že mohl být ustanoven i na služební místo ředitel pro řízení lidských zdrojů. Toto služební místo bylo v průběhu řízení před správním orgánem prvního stupně a po určitou dobu před odvolacím správním orgánem neobsazené, dne 10.7.2012 byl na služební místo ustanoven policista plk. Pazourek, a v současné době je toto služební místo opět volné.

Dne 14.3.2013 bylo soudu doručeno další doplnění žaloby, v němž žalobce žádá soud, aby si od žalovaného vyžádal listiny Systematizovaná služební místa ve schválené systemizaci KŘP JMK pro služební místo zástupce vedoucího odboru služby pořádkové policie od 1.4.2012 do 1.2.2013, žádost ředitele KŘP JMK o zrušení služebního místa zástupce vedoucího odboru služby pořádkové policie s odůvodněním a žádost ředitele KŘP JMK o zřízení služebního místa zástupce vedoucího odboru služby pořádkové policie s odůvodněním. Dále žalobce opakovaně namítá, že došlo k porušení rovného přístupu, když žalobce nemohl být na služební místo ustanoven z důvodu vydání ZP PP, zatímco na služební místo zástupce vedoucího odboru služby cizinecké policie byl ustanoven plk. M. Žalobce dále poukazuje na nátlak vyvíjený vůči jeho osobě na pracovišti.

Žaloba byla podána včas, osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.)), žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

Žaloba byla přezkoumána v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházejícího vydání, přičemž soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1,2 s. ř. s.).

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Žaloba není důvodná.

Soud uvádí, že předmětem tohoto soudního přezkumu je rozhodnutí žalovaného ze dne 10.8.2012, č. j. PPR-9589-6/ČJ-2012-990131, a jemu předcházející rozhodnutí orgánu prvního stupně ze dne 30.3.2012, č. j. JMK-1090/2012, kterým byl žalobce podle ust. § 25 odst. 1 písm. a) služebního zákona odvolán ze služebního místa zástupce vedoucího odboru Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Územní odbor Vyškov a současně byl převeden do personální pravomoci ředitele Útvaru odhalování korupce a finanční kriminality SKPV. Soud má za to, že předmětem soudního řízení je v daném případě toliko přezkoumání zákonnosti odvolání žalobce ze služebního místa podle ust. § 25 odst. 1 písm. a) služebního zákona, neboť právě touto částí výroku rozhodnutí bylo rozhodováno o právech a povinnostech žalobce. Pokud se jedná o část výroku, kterou byl žalobce převeden do personální pravomoci jiného služebního funkcionáře, soud konstatuje, že touto částí výroku nedošlo k žádnému zásahu do právního postavení žalobce. Úkonem, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují subjektivní práva nebo povinnosti žalobce ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s.ř.s., bylo až následně vydané rozhodnutí služebního funkcionáře o ustanovení žalobce na nové služební místo podle ust. § 20 odst. 1 písm. a) služebního zákona, toto rozhodnutí o ustanovení žalobce na nové služební místo je však předmětem samostatného přezkumu před Městským soudem v Praze. Z uvedených důvodů se soud v nyní

projednávaném řízení omezil na vypořádání žalobních námitek vztahujících se k odvolání žalobce ze služebního místa zástupce vedoucího odboru Vyškov.

Pokud se týká návrhu žalobce na výrok rozhodnutí, v němž se žalobce domáhá jednak zrušení rozhodnutí žalovaného, ale taktéž zrušení nabídkových řízení, ustanovení žalobce na služební místo nebo nařízení zpřístupnění a umožnění kopie finanční rozvahy, soud konstatuje, že soudy v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu mají podle ust. § 76 – 78 s. ř. s. pravomoc toliko ke zrušení rozhodnutí správního orgánu, případně vyslovení jeho nicotnosti (rovněž z ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. vyplývá, že aktivně legitimované osoby se mohou domáhat zrušení rozhodnutí správního orgánu, popř. vyslovení jeho nicotnosti); zbývající návrhy na výrok rozhodnutí tedy soud považoval za bezpředmětné.

Mezi stranami není sporu o tom, že dne 6.3.2012 byla policejním prezidentem pod č. j. PPR-6459-1/ČJ-2012-99RL schválena změna systemizace služebních a pracovních míst Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, na základě níž bylo k 1.4.2012 zrušeno služební místo zástupce vedoucího územního odboru Vyškov, na které byl žalobce do dne vydání prvostupňového rozhodnutí služebně zařazen. Správní orgán prvního stupně tedy postupoval zcela v souladu s ust. § 25 odst. 1 písm. a) služebního zákona (příslušník je odvolán z dosavadního služebního místa, jestliže jeho dosavadní služební místo bylo v důsledku organizačních změn zrušeno), pokud žalobce rozhodnutím ze služebního místa odvolal.

Pokud žalobce namítá, že při vydání rozhodnutí žalovaného nebyla dodržena lhůta pro vydání rozhodnutí podle ust. § 190 odst. 8 služebního zákona, soud konstatuje, že ust. § 190 odst. 8 služebního zákona sice stanoví maximální lhůtu pro vydání rozhodnutí v odvolacím řízení, na druhou stranu však služební zákon nestanoví pro případ překročení této lhůty žádnou sankci pro správní orgán (např. v podobě zániku určitého práva, nebo nutnosti vyhovět odvolání); jedná se proto o lhůtu pořádkovou. Účinný prostředek ochrany veřejných subjektivních práv žalobce by představovala žaloba na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, nikoli žaloba proti výslednému rozhodnutí žalovaného. (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.3.2012, č. j. 6 Ads 31/2012 – 22, dostupný na www.nssoud.cz). Soud nadto uvádí, že ze správního spisu je zřejmé, že v průběhu správního řízení nedocházelo k nedůvodným průtahům, že jedním z důvodů překročení lhůty pro vydání rozhodnutí byla časová zaneprázdněnost zmocněnce žalobce, a že žalobce byl o nedodržení lhůty z tohoto důvodu písemně informován.

Pokud se jedná o námitku, že žalobci bylo znemožněno, aby věc byla projednána v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem důkazům, soud ze správního spisu dovodil, že zmocněnec žalobce byl správním orgánem vyzván k navržení vhodného termínu pro jednání poradní komise tak, aby se jej mohl zúčastnit i žalobce, žalobce se však přesto jednání senátu poradní komise policejního prezidenta nezúčastnil. K námitce, že poradní komise zasedala v Praze, soud konstatuje, že z ústavně zaručeného práva na projednání věci v jeho přítomnosti v žádném případě nelze dovodit právo na projednání věci v místě jeho bydliště.

K námitce, že v rozhodnutí nebylo zohledněno stanovisko Nezávislého odborového svazu, soud uvádí, že z žádného ustanovení zákona o služebním poměru nevyplyvá, že by stanovisko Nezávislého odborového stavu bylo pro rozhodnutí o odvolání příslušníka ze služebního místa jakkoli závazné.

Pokud žalobce poukazuje na nesrovnalosti v přehledu změn služebních a pracovních míst na KŘP JMK, který je součástí spisu, kterým došlo ke změně systemizace na KŘP JMK, soudu není zřejmé, jaký mohou mít tyto skutečnosti vliv na zákonnost rozhodnutí o odvolání žalobce ze služebního místa. Rovněž soudu není známo, jaký vliv na zákonnost rozhodnutí by měla přítomnost finanční rozvahy ve správním spisu.

V dalších částí žaloby žalobce zpochybňuje správnost postupu služebního funkcionáře při ustanovení žalobce na jiné služební místo poté, co jeho služební místo bylo zrušeno (ať už se jedná o namítané neustanovení žalobce na služební místo zástupce pořádkové policie, ředitele pro řízení lidských zdrojů, vedoucího odboru Národní protidrogové centrály, nebo na místo vedoucího a zástupce územního odboru Blansko-Vyškov, o namítanou diskriminaci při ustanovení na služební místo, o namítanou nevhodnost služebního místa, na které byl ustanoven, nebo o namítané nerespektování dříve určeného místa služebního působení). Ke všem těmto námitkám soud uvádí, že tyto námitky jsou pro dané řízení irelevantní a soud se jimi z tohoto důvodu nebude zabývat. Jak již bylo uvedeno, rozhodnutím správního orgánu prvního stupně, které je předmětem tohoto soudního přezkumu, bylo rozhodováno pouze o odvolání žalobce ze služebního místa podle ust. § 25 odst. 1 písm. a) služebního zákona, nikoli však o jeho ustanovení na jiné služební místo podle ust. § 25 odst. 5 služebního zákona. Námitky zpochybňující proces ustanovení žalobce na jiné služební místo mohou být proto žalobcem uplatněny právě v řízení (správním či soudním) přezkoumávajícím ustanovení žalobce na jiné služební místo.

Jako nedůvodnou soud shledává námitku, že napadené rozhodnutí je v rozporu s ust. § 53 odst. 1 písm. a) zákoníku práce. I v případě, že soud odhlédne od otázky aplikace ustanovení zákoníku práce na služební poměr příslušníků bezpečnostních sborů, analogie výpovědi v ochranné době k odvolání ze služebního místa, kterou žalobce předestírá, je zcela nepřipadná. Zatímco v případě výpovědi se jedná o skončení pracovního poměru, v případě odvolání žalobce ze služebního místa se jedná o pouhou změnu služebního poměru.

K námitkám žalobce obsažených v doplnění žaloby a replice týkajícím se ustanovení žalobce na služební místo zástupce vedoucího pořádkové policie soud nad rámec již uvedeného konstatuje, že soud v souladu s ust. § 75 odst. 1 s. ř. s. při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Skutečnosti, které nastaly po vydání rozhodnutí žalovaného jsou tak pro řízení zcela nerozhodné.

Na základě shora uvedeného právního posouzení žalobních námitek žalobce dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítá.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj

jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. srpna 2013

JUDr. Milada Haplová, v.r.
předsedkyně senátu